

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń S.A. o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 lutego 2010 r., zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 10 lipca 2009 r., sygn. akt VI ACa (...),

uchyla zaskarżone postanowienie co do kosztów procesu (pkt 2) i przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny – po rozpoznaniu sprawy z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń S.A. o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, na skutek apelacji obu stron od wyroku z dnia 26 listopada 2007 r. Sądu Okręgowego w W.-Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – postanowieniem z dnia 10 lipca 2009 r. uchylił zaskarżony wyrok, umorzył postępowanie i nie obciążył Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów obowiązkiem zwrotu na rzecz Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń

S.A. kosztów postępowania. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny stwierdził, że wydanie wyroku w sprawie stało się niedopuszczalne, ponieważ pozew został wniesiony przez osobę, która nie mogła być pełnomocnikiem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (art. 379 pkt 2 i art. 355 § 1 k.p.c.).

W zażaleniu na zawarte w tym postanowieniu orzeczenie o kosztach procesu pozwany zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 98 w związku z art. 99 i art. 109 § 2 k.p.c. oraz § 14 ust. 3 pkt 2 w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). W konkluzji wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy w zakresie orzeczenia o kosztach do ponownego rozpoznania ewentualnie zasądzenie od powoda kwoty 2000 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (w tym 600 zł opłata od apelacji i 1 400 zł wynagrodzenie radcy prawnego).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone postanowienie o kosztach procesu zapadło już po wejściu w życie ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (zob. art. 2 tej ustawy, Dz. U. Nr 69, poz. 592), którą znowelizowano art. 394¹ § 1 k.p.c. Zgodnie z nowym brzmieniem tego przepisu, zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji. Żalący kwestionuje orzeczenie o kosztach w odniesieniu do kosztów postępowania apelacyjnego, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji. Zażalenie jest zatem dopuszczalne.

W uzasadnieniu wydanego w sprawie postanowienia Sąd Apelacyjny w ogóle nie umotywował podjętego rozstrzygnięcia o kosztach procesu. W konsekwencji nie wiadomo z jakich przyczyn postanowił nie obciążać Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego na rzecz żalącego. Powoduje to konieczność uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 394¹ § 3 oraz art. 108 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.